

Tandheelkundige Wetgeving.

Dat het aangekondigde wetsvoorstel tot regeling van het tandheelkundig onderwijs en de examina hier te lande meerdere pennen in beweging zou zetten was te verwachten. Ook dat de heeren Mondheelkundigen, Stomatologen, of hoe zij zich meer mogen noemen, zich in dezen niet onbetuigd zouden laten. Was dit beperkt gebleven tot het rekest van de mond- en tandheelkundige vereeniging met haar 12 leden, van dat van haren voorzitter Dr. F. A. Meyer te Amsterdam of tot het ingezonden stuk in het „Vaderland” van den Heer Ubbens, specialiteit in mond- en tandziekten, te Den Haag, wij, tandmeesters, zouden er gevoeglijk het zwijgen toe hebben kunnen doen.

De heeren schijnen te vergeten dat het de tandmeesters zijn geweest die het vak tot de hoogte hebben weten op te voeren, waarop het thans staat. Dat zij, gebruik makende van een recht dat de wet den medicus toekent, de tandheelkunde uitoefenen, is tot daaraan toe, doch dat zij dien weg als de alleen-juiste willen voorstellen aan het groote publiek, getuigt niet alleen van een volslagen gebrek aan piëteit tegenover de stoere werkers, van wier arbeid zij de vruchten trachten te plukken, maar ook van een betreurenswaardige onbekendheid met de eischen die den modernen tandheelkundige kunnen en moeten gesteld worden.

Opmerkelijk is daarbij de nadruk, die door Dr. F. A. Meyer wordt gelegd op de wetenschappelijke zijde van ons vak, die in hun handen zooveel beter gewaarborgd zou zijn. Voorzoover mij bekend heeft toch de eenigste wetenschappelijke arbeid van Dr. Meyer op ons gebied daarin bestaan dat hij, nu \pm 13 jaar geleden een artikel schreef over „Haemorrhagia post extractionem dentium” waarvan voor 't grootste gedeelte de letterlijke vertaling in het Fransch reeds lang te voren (1883) was verschenen van de hand van Dr. Moreau—Marmont, een hoogst toevallig feit, waarop de tandmeester Coeberg, thans lector te Utrecht, niet nagelaten heeft, toen in het „Medisch Weekblad” te wijzen. Het spijt me dat Dr. Meyer me dwingt deze voor hem minder aangename zaak hier weer op te halen.

Zoals ik echter boven reeds zei, wij tandmeesters, hadden die uitingen der stomatologen kunnen laten voor wat ze zijn, doch nu het Hoofdbestuur der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde gemeend heeft met een rekest aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal zijn invloed in de weegschaal te moeten werpen, wordt de zaak anders en past onzerzijds een ernstig woord van protest tegen een dergelijk, van weinig kennis van zaken getuigend, optreden.

Waar zoowel Prof. H. Burger als Dr. C. van der Hoeven in het T. v. G. van 20 Mei op afdoende wijze die manier van ageeren hebben gelaakt en weerlegd, behoef ik daar niet in 't bijzonder op terug te komen.

Evenwel wil ik niet nalaten nog een enkele opmerking te plaatsen naar aanleiding van het slot van dat rekest, waarin het hoofdbestuur de wenschelijkheid betoogt, dat onze titel van *tandmeester* niet worde veranderd in dien van *tandarts*.

Ware het niet dat deze laatste benaming reeds lang bij het groote publiek is ingeburgerd, ik zou mij met dien wensch kunnen vereenigen, in het belang van den tandheelkundigen stand.

Waar tegenwoordig iedere medicus, die na een blauwen Maandag in Berlijn of elders te zijn geweest, of na soms zelfs dit nog niet gedaan te hebben, zich tandarts mag noemen, is het waarlijk wel wenschelijk dat wij, tandheekundigen, die onze bewijzen van bekwaamheid hebben afgelegd, niet door het publiek worden verward, met dergelijke, eigenlijk onbevoegde, beoefenaars van ons vak, eene verwarring die „niet ten voordeel zal strekken van den goedvertrouwenden patiënt”. Vele collega's zullen dit met mij eens zijn, getuige de bijna algemeen gebruikelijke, haast pijnlijke nauwgezetheid waarmee de Doctors of Dental Surgery hun, na hard werken eerlijk verworven titel *voluit* voeren, uit vrees te worden aangezien voor een medicus-stomatoloog.

Is het niet opvallend, dat noch de Doctoren in de andere faculteiten, noch die in de veeartsenijkunde, eene dergelijke onderscheiding noodig oordeelen?

Mocht de wetgever dan ook besluiten onzen titel van tandmeester te blijven handhaven en ons verplichten den titel van tandarts niet langer te gebruiken, ik, en ongetwijfeld velen met mij, zou het toejuichen, mits dan ook werd besloten dat slechts zij die bewijzen van bekwaamheid in de tandheekunde hebben afgelegd, dien titel mogen voeren en het vak in z'n geheel omvang uitoefenen.

22 Mei 1911.

A. L. J. C. VAN HASSELT.